

ประสบการณ์

นายพลตำรวจตรี

ขุนพันธรักษ์ราชเดช

ตอนที่ 2

สิงห์มือปราบ

สัมภาษณ์โดย "รุสมิแธ"

นักเรียนนายร้อย

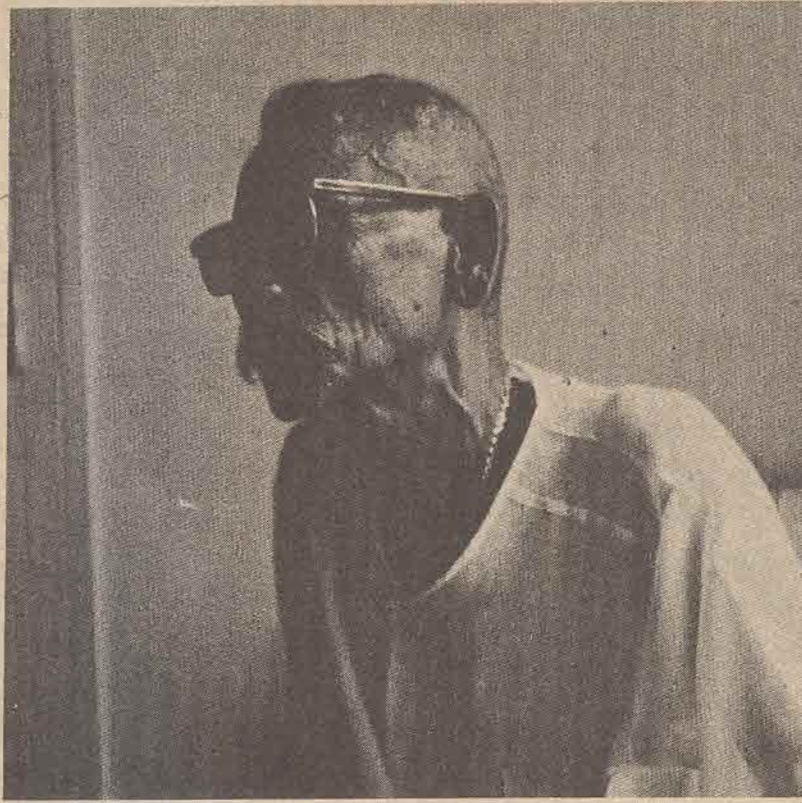
เมื่อผมสอบไล่ได้ ม.1 วัดท่าโพธิ์ หรือ ร.ร.เบญจมาชราชที่ปัจจุบัน ผมก็ไปเรียนต่อที่บางกอกเข้าเรียนที่ ร.ร. วัดเบญจมบพิตร และพักอยู่ที่วัดสัม-เกลี้ยงหรือวัดราชผาติการาม เมื่อจบ ม. 6 แล้วผมย้ายที่อยู่ไปอยู่ที่วัดราชาธิวาส และยังเรียนอยู่โรงเรียนเดิม จนจบ ม.8

60 รุสมิแธ

จากนั้นก็ไปเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ที่นครปฐม หรือโรงเรียนนายร้อย ห้วยจรเข้ม้า เมื่อเรียนจบแล้วสอบบรรจุ ได้มาทำงานที่สงขลา ตอนนั้นเรียกว่า นักเรียนทำการ เงินเดือน 60 บาท ที่บ่า ยังคิดเครื่องหมายนักเรียนนายร้อย อยู่ครับ เป็นนักเรียนทำการอยู่ 5 เดือน ก็ปลดเครื่องหมายที่บ่าออกเรียกว่า

“ว่าที่” คือติดอินทนูเลข ๆ ไม่มีดาว และได้เงินเดือน 80 บาท

ต่อมาผมก็ย้ายไปเป็นผู้บังคับ-หมวดที่พัทลุง และไปติดดาวที่นั่นแหละ ครับ อยู่พัทลุงจนถึงร้อยโทเต็มขั้นแล้ว ย้ายกลับไปสงขลา เป็นหัวหน้ากองตรวจ หรือเรียกว่าผู้กำกับกองตรวจ ต่อมา เปลี่ยนเป็นสอบสวนกลาง เดียวนี้เรียก อะไรไม่ทราบแล้วครับ

ฟังช่องไม้ไผ่ข้าง

ผมอยู่กินเป็นร้อยเอกเดิมชั้นที่สงขลา แล้วก็ย้ายกลับมาพัทลุงเป็นผู้กองจังหวัดก็ตำแหน่งผู้กำกับเดี๋ยวนี้แหละครับ เมื่อญี่ปุ่นขึ้นนั้นผมอยู่ที่พัทลุง เสร็จแล้วย้ายไปสุราษฎร์ธานีเป็นรองผู้กำกับ สับเปลี่ยนกับ ร.ต.อ. ขาว ณ บางช้าง ผู้กำกับสุราษฎร์ธานี ตอนนั้นคือ พ.ต.ต.หลวงประภาส ฯ

ผมอยู่สุราษฎร์ได้ 1 ปี 12 วันก็ถูกย้ายด่วน เพราะเหตุว่าหลวงอดุลย์ฯ อธิบดีกรมตำรวจสมัยนั้นส่งให้ปราบปรามพื้นที่ช่องไม้ไผ่ข้าง นายสวัสดิ์เริ่มก่อตระกูลเป็นหัวหน้าช่องและช่องนี้ตั้งมาหลายสิบปีแล้ว ตำรวจที่ไหนก็ปราบไม่ได้ หลวงอดุลย์ส่งสันติบาลมา 2 คนก็โดนจับ เลขสั่งการให้ปราบและก็ปราบสำเร็จครับ

ช่องไม้ไผ่ข้างที่สุราษฎร์ธานีทั้งหมด โตะ แก้ว อี นาคี และถั่ว

ชาวมรามไหหังเกลี้ยง เพราะว่าคนวังขนตอนตีกังมีคนพลัดตกลงมาตาย 1 คน จับเป็นได้ 20 กว่าคน ที่นี้ผู้บังคับการถือหลวงอารักษ์ประชากรว่า บรรดาตำรวจที่ปราบช่องให้ย้ายด่วน อยู่ในปกครองไม่ได้ คนที่ย้ายด่วนที่สุดภายใน 15 ชม. คือสิบตรีเกียรติ สีทิส ย้ายไปอยู่กระเปอร์ ระนอง นอกนั้นย้ายภายใน 7 วัน ผมไปหลังเพื่อนคือย้ายไปอยู่เมืองพิจิตรครับ ผมได้เป็นนายพันและเป็นผู้กำกับที่นั่น เสร็จแล้วผมย้ายกลับมาเป็นใหญ่ที่นครฯ มาเป็นรองผู้การ จากนั้นผมย้ายตำรวจสมัยฟังช่องไม้ไผ่ข้างกลับมาหมด เอนายเกียรติ สีทิสกลับมาก่อน แล้วเอนายแจ่มมาเป็นผู้กองที่หัวไทร และนายจารึก เวชสุนทรเป็นผู้กองร่อนพิบูลย์

รองผู้อำนวยการกองปราบเสื่อ-ราย ภาคกลาง

ตอนที่ผมไปอยู่เมืองพิจิตรเป็น

นายพันตรีเต็มขั้นนั้น แล้วย้ายไปเป็นผู้กำกับชัยนาท จนตั้งกองปราบพิเศษเพื่อปราบเสื่อรายภาคกลาง เวลานั้นเสื่อฝ้ายเมืองสุพรรณมีสมุน 100 คน เสื่อเกลือสามแอกเมืองสุพรรณมีสมุน 60 คน เสื่อพลอยปากน้ำเมืองสุพรรณมีสมุน 35 คน พวกนี้ปกครองหัวเมือง 5-6 หัวเมือง คือสุพรรณ ชัยนาท อ่างทอง อุทัย และเมืองสิงห์ เฉพาะเมืองชัยนาทมีกักวันกคือ เสื่อคริม เสื่อเฮน เสื่ออุ่น เสื่อไหว มีสมุน 45 คน กักเสื่อช่อมบ้านดอนขงโค อำเภอสรรคบุรี มีสมุน 35 คน กักเสื่อเฮย คงเพชรดี มีสมุน 35 คน กักเสื่อปลั่ง เสื่ออย่าง อำเภอสรรคบุรี มีสมุน 25 คน กักเสื่ออ้วน เสื่อเกลือยักษ์ บ้านนางดีมีสมุน 35 คน กักน้อยที่สุดคือกักเสื่อถม เสื่อสักบ้านกำแพง มีสมุน 7 คน

การตั้งกองปราบพิเศษนั้นคิดเอาแต่ตำรวจตั้งแต่พลตำรวจ จนถึงนายพันตามหัวเมืองต่าง ๆ ในเขตนั้น และตำรวจบางกองบ้าง คิดเอาแต่ที่มีฝีมือก็ได้หัวหน้ากองชื่อ พ.ต.อ.สวัสดิ์กรรมเกษ เวลานั้นเป็นกองปราบพิเศษอยู่กรุงเทพฯ ครับ ผมเองขณะนั้นเป็นนายพันตรีเต็มขั้นได้เป็นรองผู้อำนวยการกองปราบ แล้วก็เอา ร.ต.อ.ยอดยิ่ง สุวรรณการ เป็นผู้กองร้อยหนึ่ง ร.ต.ท. ใจ บุญเกียรติ เป็นผู้กองร้อยสอง ร.ต.ท. เสริม รักศักดิ์ รองผู้กำกับสิงห์บุรีเป็นผู้กองร้อยสาม ร.ต.ท. จิต ลีลายุทธ เป็นผู้กองร้อยสี่ นอกจากนั้นเป็นพวกนายร้อยตรี พวกจ่าและพวกพลตำรวจ รวมเป็นกองพันหนึ่ง มีสี่กองร้อย แล้วไปอบรมวิธีการใช้ปืนสมัยใหม่ ใช้อุทระเบิด และใช้ปืนยิงระเบิด อบรมกันอยู่เกือบเดือน พออบรมเสร็จก็แยกกองวางแผน เขียนแผนใส่ซอง แผนหนึ่งก็

คือหัวหน้ากองได้แก่ พ.ต.อ.สวัสดิ์ กับ ร.ต.อ.ยอดยิ่ง กุมก่องร้อยหนึ่งลงเรือเข้าคลองบางกอกน้อย ขึ้นตามคลองจิวราย เข้าแม่น้ำสุพรรณไปถึงบ้านเสื่อผ้ายเวลาห้ารุ่ง กองที่สองมีผมเป็นหัวหน้า ร.ต.ท.ใจ เป็นผู้กองร้อย ขึ้นรถไฟที่หัวลำโพงไปลงที่ตากลิแล้วเดินเข้าชัชนาตไปพักที่บ้านกล้วยคืนหนึ่ง คืนที่สองไปพักที่วัดมะขามเต่าแล้วรุ่งขึ้นเดินเข้าเมืองสุพรรณ ไปบ้านเสื่อผ้ายเวลาหกโมงเช้า

กองที่สาม ร.ต.ท.เสริม รักศักดิ์ เป็นหัวหน้า ขึ้นรถไฟที่บางกอกน้อยไปลงที่จิวราย เดินเข้าเมืองสุพรรณผ่านบางปลาฆ่า สองพี่น้อง ไปบ้านเสื่อผ้ายเวลาหกโมงเช้า กองร้อยที่สี่นำโดย ร.ต.ท.จิต ลีลายุทธ ขึ้นรถไฟที่บางกอกน้อยไปลงที่บ้านโป่ง เดินเข้าเมืองกาญจน์ฯ ไปออกคอนเจดีย์ลงมาสุพรรณ ไปบ้านเสื่อผ้าย

กรมตำรวจเวลานั้นนึกว่าฉลาดมากแล้วแต่ยังโง่กว่าเสือ คือเสือรู้ตัวก่อน เมื่อกองของ ร.ต.ท.เสริมเดินทางไปถึงทุ่งพอกเวลากลางคืน และกองร้อยหนึ่งของผู้อำนวยการกองปราบไปถึงบ้านเสื่อผ้ายเวลาเช้า ปรากฏว่าไม่มีเสือสักคนเดียว พวกเสื่อผ้ายไปตั้งกองรับ ร.ต.ท.เสริมอยู่ที่ทุ่งพอกเกิดยิงกันที่นั่น ผ้ายผมเดินทางจากวัดมะขามเต่า พอจะเข้าบ้านเสื่อผ้ายก็ทราบว่าจะไม่ต้องเข้าไป เสื่อแตกหมดแล้ว ให้รักษาค่านอย่าให้เสือเล็ดลอดไปไหนได้ ส่วนกองของ ร.ต.ท.จิต ลงมาจากเจดีย์สามองค์ มาได้ขึ้นเขารบกันที่ทุ่งพอกต้องเข้าช่วย ร.ต.ท.เสริม

ผ่านถ้ำเสือ

การปราบเสือต่าง ๆ ต้องใช้เวลาถึง 3 ปี โดยเฉพาะเสื่อผ้ายนั้นมีลูกน้องหลายคน เช่น เสื่อใบ เสื่อคำ และเสื่อ

มเหศวร เสื่อผ้ายกลัวผมมากครับ เมื่อผมย้ายเข้าชัชนาตใหม่ ๆ เสื่อผ้ายได้ส่งเงินสองหมื่นและจดหมายมาถึงผมบอกว่าขอรื่องอย่าให้สู้กับชัชนาตเข้าไปในเขตสุพรรณ ผมก็ตอบว่าเมืองสุพรรณและเมืองชัชนาตคนละเขต ผู้กำกับเมืองชัชนาตไม่จำเป็นต้องไปปราบ ผมก็คืนเงินไป

ข้าหลวงชัชนาตตอนนั้นชื่อหลวงสฤษดิ์สารักษ์ ก็รู้ว่าทางกรมตำรวจต้องการให้เข้ากองปราบเสื่อข้าหลวงเลขชวนผมไปเที่ยวสุพรรณ ผมก็บอกว่าตีเหมือนกัน อยากไปเที่ยวเมืองขุนแผน ขุนช้าง และนางพิมมานานแล้ว ผมมีลูกศิษย์ไป 2 คน คือจำถนอม หงส์ทอง ผมให้ถือปืนกลและพลตำรวจสี่ สุขเรียน ถือปืนเบรานิง 5 นัด ส่วนข้าหลวงก็มีเสมียนไปคนหนึ่ง เราไปสุพรรณโดยทางเรือไปลงเรือที่คลองมะขามเต่า ผ่านบ้านเสื่อผ้ายเวลาสาย เห็นบริวารเสื่อผ้ายเกือบ 20 คนอยู่ริมท่าน้ำครับ ล้วนสะพายปืนกลที่เอว เห็นระเบิดและปืนพก พอเห็นเราไป เขาก็ไม่ทำอะไรครับ

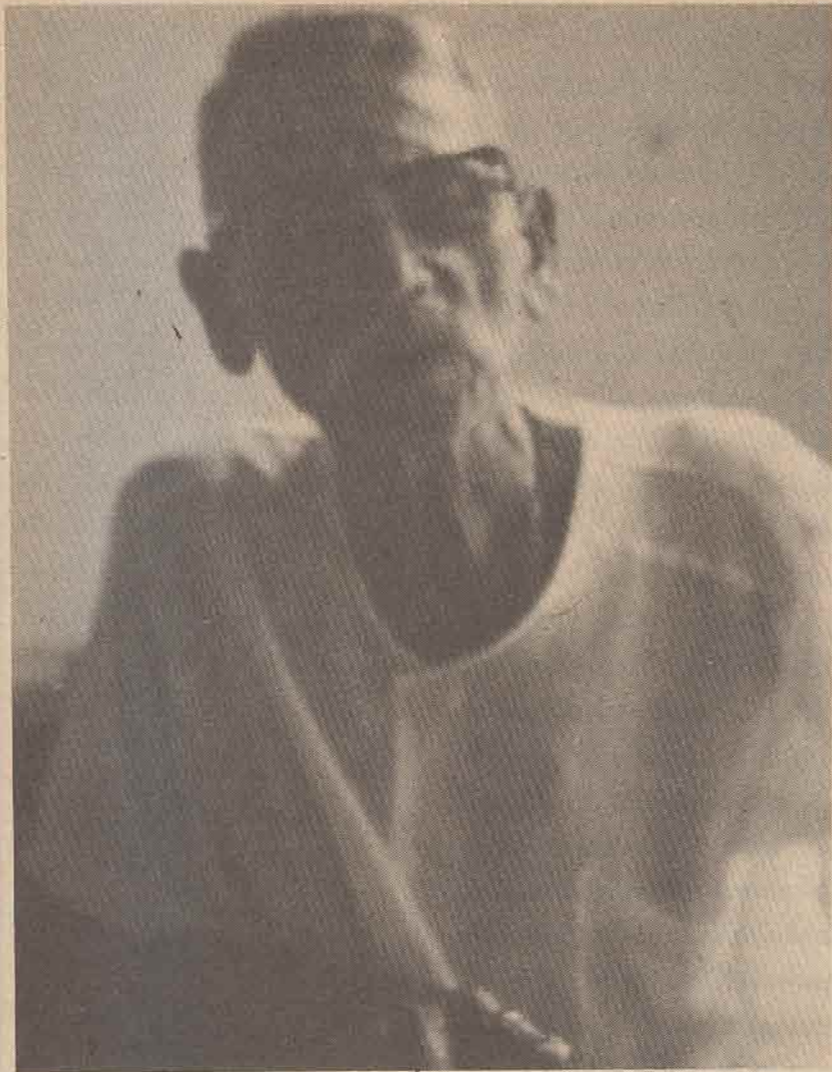
เราไปถึงท่าพี่เลี้ยง ตลาดสุพรรณก็ไปพักที่โรงแรม ผมรู้จักกับข้าหลวงจรูญฯ ซึ่งเคยเป็นข้าหลวงเมืองชุมพร จึงไปเยี่ยมท่าน ท่านเลขชวนให้พักที่จวน ตอนขากลับผมกลับทางเดิม ส่วนข้าหลวงชัชนาตกลับทางจิวราย ขึ้นรถไฟเข้าบางกอก

ผมและลูกศิษย์กลับด้วยเรือลำเดิม และนั่งที่ห้องนายท้ายเรือ พอมาถึงบ้านเสื่อผ้ายก็เห็นจำนวนสมุนและกิริยาอาการเหมือนเดิม แต่ที่บ้านตรงข้ามคนละฝั่งคลองทางซ้ายมือมีสมุนอีก 7 คน พวกนั้นประทับปืนแล้วยกมือให้เรือหยุด ผู้คนในเรือตกใจต่างถอดข้าวของออกแล้วไปรออยู่ที่ท้ายเรือ จึงทำให้

หัวเรือเซิดมาก และกลัวน้ำจะเข้าเรือ ผมก็บอกทุกคนว่าอย่ากระโดดลงน้ำ มิฉะนั้นจะเป็นเหยื่อมัน นายท้ายเรือก็ตกใจทำท่าจะหยุดเรือ ผมกับลูกศิษย์นอนคว่ำและพาดปืนที่ปากเรือพร้อมกับบอกว่าทุกคนอย่าทำอะไรเขา นะ และนายท้ายเรือหยุดเรือเมื่อไรละก็พวกเราต้องจับกันเมื่อนั้น นายท้ายถามว่าจะให้ทำอะไร ผมบอกว่าจับกลางน้ำแล้วก็เบาเครื่อง พร้อมกับรอปฏิบัติตามผมก็แล้วกัน

พวกบนฝั่งเห็นเรือเดินเครื่องเบา ๆ เข้าใจว่าคงจะหยุดตรงไหนสักแห่ง พอเรือคล้อยหน้าบ้านเสื่อผ้ายเป็นคั้งเดียวซ้าย ตามธรรมดาฝั่งน้ำสุพรรณเป็นป่ารก มักเป็นป่าไผ่ ป่าหวาย พวกมันวิ่งเลาะตามลำน้ำไม่ได้ ถ้าไปหากันต้องไปทางหลังบ้าน พอเรือเดียวคั้งก็อ้อมไปที่บ้านอ้าย 7 คนที่จะยิงเรา ผมเลยบอกให้เรือจอดแล้วอย่าดับเครื่องยนต์ ผมชวนถนอมลงเรือ และเอาปืนเบรานิง 5 นัดที่นายลีสอง เสื่อจอดไป 2 คน เสริ่งแล้วกระโดดขึ้นเรือบอกให้นายท้ายเร่งเครื่องเข้าชัชนาต

สองเดือนต่อมาขณะนั้นกองปราบยังไม่ได้ตั้ง เจ้าฝ้ายก็มีหนังสือต่อว่า สัญญากันแล้วว่าผมไม่เข้าเมืองสุพรรณ เงินก็ให้มาแล้ว ทำไมไปยิงคนตายถึง 2 คน ผมก็สงสัยทำไมเงินที่คืนไปมันไปไหนเสีย ผมก็ตอบกลับไปว่าเงินทองมอบไปกับร้อยเอกวันแล้ว ส่วนที่ยิงคนตาย 2 คนนั้น เพราะว่าพวกนายฝ้ายจะปล้น และจะยิงเราด้วย เราเลยยิงป้องกันตัว ไม่ใช่เจตนาอะไร ภายหลังผมสืบได้ว่าเงิน 2 หมื่นนั้นอ้ายลูกศิษย์ผมเอาเอง ต่อมาเมื่อตั้งกองปราบแล้ว ก็อย่างว่าเราไม่ต้องเข้าสุพรรณแล้วนี่ เลียดักค่านอยู่ที่สระรี-บุรีต่อกับแดนสุพรรณนั่นแหละ

ยิวพิเศษกินแล้วไม่หิวข้าว

ผมมีอาชานหนึ่งอาจารย์ทำไว้ให้ จากพัทลุงปีหนึ่ง นับว่าเป็นยิวพิเศษ กินแล้วไม่หิวข้าวนานเป็นปี ๆ กินเข้า เม็ดเย็นเม็ดไม่ต้องกินข้าว ผมเห็นว่าสมควรที่จะกินขานี้แล้ว เพราะจะได้สู้กับผู้ร้ายได้เต็มที่ อ้ายเรอมนักกองร้อย กองพัน มั่วหุงข้าวกินก็เป็นห่วงโจรผู้ร้าย ที่ปล้นอยู่โครม ๆ มันไม่ทันการเลย ผมเลยชวนลูกศิษย์ และชวนข้าหลวง ด้วยให้กินยิวพิเศษนี้ ผมอธิบายว่าเรากินขานี้แล้วก็อย่าให้เชื่อแป้ง หรือข้าวลั่วลงล้าคอแม่แต่ขนาดข้าวสุกเม็ดเดียว มิฉะนั้นแล้วจะตายตัวแข็ง แม่แต่

เครื่องคองของเมฆาหขดเคียวก็ไม่ได้ คือสรุปแล้วกินยิวพิเศษนี้แล้วห้ามกินข้าวว่านั่นเถอะ พวกเขาไม่ยอมกินครับ บอกว่าให้ท่านรองนิพพานก่อน ผมเองเห็นว่าอาจารย์ทำของดีมาให้หลายปีแล้วไม่กินก็กะไรอยู่ ตอนนี่ต้องกินแน่อย่างไรก็ตามเราก็ชนะผู้ร้ายอยู่บ้างแล้ว เพราะผู้ร้ายทางภาคกลางที่ผมเรียนรู้มานั้นในพุงมีแต่ขี้กบได้ ข้างนอกมีแต่เครื่องรางเขวนหนักเป็นกิโลสองกิโล แต่มันไม่มีความรู้และไม่มีความรู้ ปล่อยให้ลูกเมียเขาไม่เลือก ถึงมีของดีก็ไม่คุ้มครองมัน ส่วนผู้ร้ายทางปักยี่ได้บางคนยังไม่เข้าฟันไม่ออก ยิ่ง

ไม่ถูกหยาตัวได้ก็มี ผมเคยปราบมาแล้ว บางคนยังไม่เข้า พอจับได้บีบตูดกระโปกจนมันตายก็มี เป็นอันว่าเราชนะผู้ร้ายภาคกลางแล้วด้วยจิตใจ

กลับมาพูดถึงยิวพิเศษอีกครับ เมื่อเห็นทุกคนไม่กล้ากินยา ผมเลยบอกว่าเรากินเอง แล้วจะพักสัก 15 วัน เพื่อวางแผนปราบ และต่อไปนี่เราจะเป็นผู้นำเองใครออกหน้าไม่ได้ และเราจะไม่ถือปืนถือเพียงดาบสองเล่ม มีดพกเล่มหนึ่งและสนับมือคู่หนึ่ง เราจะต่อจะแทงด้วยมีด ฟันหัวด้วยดาบ ถึงแม้มันมีปืนเราก็ไม่กลัว

ผมก็ลงมือกินยิวพิเศษ หลายวัน ถัดมาก็เพลียงลง ๆ กินได้แต่น้ำ 6-7 วันลวงแล้วผมได้แต่นอน ตามองสิ่งใดไม่รู้เรื่อง เห็นแต่คนเดินผ่านไปผ่านมา ข้าหลวงที่นั่งเฝ้าเกรงว่าผมจะนิพพานจริง ๆ พอวันที่ 8 ที่ 9 สายตาดำขึ้น มีเสียงเรียกลูกศิษย์หาน้ำหาทำมากิน 15 วัน ต่อมาผมก็อาบน้ำอาบท่า ลองขยับมวยได้ รำไม้พลองได้ และเรียกม้ามาควมขี่ได้ เลยเรียกแถวพลพรรคทันที และบอกว่าตั้งแต่บัดนี้ต่อไปลงมือปราบได้ แต่ว่าทุกคนเอาวันเดือนปีมาให้ผมผูกดวงดูก่อน คนไหนดวงไม่ดีไม่ต้องไป แล้วไม่ต้องเสียใจวันหลังยังมีอีกค่อยเฉลี่ยกันออกไป

ผมเองนั้นเวลาเดินทางปราบเสือกก็มีเพียงดาบสองเล่มดังกล่าว่า ข้าวก็ไม่กิน ปืนก็ไม่มี ผู้ร้ายเห็นก็หวาดกลัว ผมและพรรคพวกปราบเสือกอยู่ 3 ปี ไม่เคยเจ็บหรือมีอันเป็นไปแม่แต่รายเดียว

นัดพบเสือกที่วัดนค

พวกเสือกวัดนค มีนายครีมน นายแซม นายหมื่น นายไหว ต้องการพบผมคนหนึ่ง ผู้บังคับกองเลื่อน โจรฉนิลคนหนึ่ง และนายอำเภอดอบ พรหมยลคนหนึ่ง โดยให้ไปพบกันที่วัดนคเวลา

ผมก็บอกว่าเสื้อฝ้ายเป็นไง มันก็ว่าเสื้อฝ้ายก็ใหญ่ ๆ ไม่ได้คับ และเสื้อฝ้ายก็เป็นพวกเดียวกับผม ผมก็ถามต่อไปว่าแล้วเสื้อเกลี้ยงสามแอกละ มันก็บอกว่าไม่ได้คับเสื้อเกลี้ยงกับเสื้อฝ้ายเป็นเกลอกัน ผมก็รุกต่อไปว่าแล้วเสื้อพลอยปากน้ำเป็นไง มันก็สั้นหน้าและบอกว่าเป็นก็เป็นสาขาเสื้อฝ้ายอีก

ผมก็ถามว่าแล้วเอาใครศิลปะ มันก็นั่งคิดแล้วว่าอ้ายขอมเป็นไงครับ อ้ายขอมนี้ทาวุธมาก เกะกะที่สุด ยิ่งตำรวจมาแล้วหลายครั้ง ผมเลยตกลงว่าเอาอ้ายขอมก่อน มันถามว่าจะให้ช่วยอย่างไร ผมก็ว่าเอาอย่างนั้นนะ เราต่างคนต่างอยู่จะมารวมกันมันไม่ทันและไม่สะดวก พวกเราจะเข้าใจมดก็ส่งข่าวมา มันจะไปช่วย แต่ไม่ใช่ไปรวมกันนะ

จากนั้นต่อมาเราก็ได้ปราบเสื้อขอมและสมุน 35 คนได้สำเร็จ และได้ปราบเสื้อก๊กอื่น ๆ จนราบเรียบ แม้แต่ก๊กเสื้ออ้วน พวกเราทำกันเองคนเดียวหมดเหมือนกัน

อวสานเสื้อฝ้าย

ส่วนเสื้อฝ้ายมันขอเข้าหาตำรวจ โดยมีหนังสือมาถึงผม ผมก็รายงานหัวหน้ากอง หัวหน้ากองก็รายงานกรมตำรวจ กรมตำรวจก็ยินยอม ตอนนั้นหลวงอดุลย์ฯ ออกไปแล้ว เปลี่ยนเป็นพระรามอินทรา อธิบดีกรมตำรวจตกลงรับรองแล้วนัดกักเสื้อฝ้ายและเสื้อก๊กต่าง ๆ เข้าหา คัดหัวหน้ามา 15 คน พระรามอินทรานัดผมกับร้อยเอกใจให้ไปหาท่าน โดยอย่าบอกให้ใครรู้เรื่องนี้ เพราะเจ้าฝ้ายมันขอร้องอย่างนั้น เราไปพบพระรามอินทราที่โรงแรมก่อนที่พวกเสื้อจะมาตอนตี 2

ผมกับร้อยเอกใจใช้สติปัญญา เล็ดลอดไปจนได้ ไปถึงเมืองสุพรรณ

แล้วอธิบดีเอาไปไว้ที่ห้องนอนของท่านพอตี 2 เสื้อมา 15 คน เป็นพวกเสื้อฝ้ายเสื้อเกลี้ยงและพระแก้วรูปหนึ่ง ผมและร้อยเอกใจอยู่ในห้องนอน ฝาเพดานเป็นไม้ เราทั้งสองพยายามไขจนเป็นรูแล้วเอาปากกระบอกปืนจ่อเอาไว้ ถ้ามันทำอะไรอธิบดีก็จะยิงทันที

การเจรจาก็เสร็จเรียบร้อย นัดให้มันกลับไป 15 วัน แล้วมารวมกันปราบเสื้อก๊กอื่น มีสัญญาว่าแต่งกายอย่างไรก็ได้ พวกเสื้อแต่งตำรวจและตำรวจแต่งเสื้อก็ได้ อีกอย่างหนึ่งจำนวนต้องเท่ากัน ถ้าเสื้อ 20 ตำรวจก็ 20 พวกเราก็ปราบเสื้อคำเมืองสุพรรณก่อน เข้าเดี่ยวหมดเหมือนกันแล้วก็ปราบก๊กอื่น ๆ จนเกลี้ยง

ตอนนี้ ร.ต.อ.ยอดยิ่งถูกส่งคืนกรม แยกไปทำอะไรไม่ทราบหัวหน้ากองส่งคืนมาอีก ผมไปขอร้องหัวหน้ากอง หัวหน้ากองก็ไม่ยอมและบอกว่าท่านขุนอยู่กับคนละแห่งไม่ได้ปกครองยอดยิ่ง ผมปกครองไม่ได้ก็เลยส่งคืนมา

ส่วนเสื้อฝ้าย เมื่อปราบก๊กอื่นเสร็จแล้วก็ออกอยู่บ้านเพื่อสูดคดี ตอนหลังนี้ก็เลิกกองปราบแล้ว เพราะปราบเสื้อเรียบร้อยแล้วนี้ครับ ตอนนั้นยอดยิ่งไม่ทราบขึ้นไปอย่างไรเขาเรือขึ้นไปด้วยเสื้อฝ้ายนั่งคุมอยู่กับผู้กำกับเล็ก กำหนดงามที่สุพรรณ ยอดยิ่งไปถึงก็บอกว่าขอตัวนายฝ้ายไปปรึกษาราชการในเรื่องนอกจากนั้นเอานายเกลี้ยง นายกริมไปด้วย พอลงเรือท่านั้นเขาก็ใส่กุญแจมือเสื้อและคิดเครื่องขมดมุ่งไปที่ป่าช้าวิเศษชัยชาญ แล้วยิงเสื้อฝ้าย เสื้อเกลี้ยงและกริมทั้งที่นั่น พอรายงานเรื่องนี้ไปที่กรมตำรวจ กรมตำรวจก็ไม่เชื่อ ปรากฏว่าต่อมายอดยิ่งถูกปลด ตอนหลังพวกเสื้อฝ้ายมามอบตัว รวมทั้งเสื้อโบ เสื้อมเหศวรและเสื้อวัดนก

ดับแวงสะคอเจ้าพ่อเขาบุญโค

แวงสะคอ เจ้าพ่อเขาบุญโคแห่งปัตตานี ยะลา และนราธิวาสสมัยนั้น เป็นเสือร้ายที่มีชื่อเสียง ดำรงปราบยากเย็นเหลือเกินเพราะมันใช้ไสยศาสตร์ป้องกัน สามารถรูดไซ้ รูดกุญแจออกอย่างง่ายดาย แวงสะคอมีผ้าประเจียดดับมนุญต์เป็นหลัก เกราทองแดง และข้องหมูป่า เป็นเครื่องราง

ผมขอมรับว่าแวงสะคอมีของขลังมาก ผมเคยยิงกับมัน 7-8 หนแล้ว ยิ่งกันซึ่ง ๆ หน้า เสร็จแล้วต่างคนต่างถอย ทำอะไรกันไม่ได้ ตอนหลังมันกำเรียบใหญ่ ถึงกับชักธงรบสี่เหลี่ยมบนยอดเขาแกและเทือกเขาบุญโค มันประกาศว่าตำรวจปัตตานี ยะลา และนราธิวาสมันไม่กลัวหรอกเพราะรบกับมันมาหลายครั้งแล้วเห็นทำอะไรมันไม่ได้ แต่ตำรวจสงขลายังไม่เคยลอง ผมเลยคุมกำลังตำรวจสงขลาลงมาที่มีหม่อมสะอ้าน ลดาวัลย์ คุมทัพนราธิวาส ร.ต.อ.ปรี สุศิลาวัณ คุมทัพปัตตานี

เมื่อไปถึงก็แม่ทัพทั้ง 3 เลือกที่ตั้งหม่อมสะอ้านเจ้าของที่เขาที่ปะตูตะมง นายปรีเอาที่หัวเขาเลขไปทางกะบุรีโนนแหละครับ แวงสะคอยิงปืนไม่ถึงหรอก ผมเองไม่มีที่จะตั้งก็เอาตรงหน้าเขาบุญโค บอกว่าดีแล้วใกล้กับกองอำนวยการ ไม่มีอะไรกินก็มาที่กองอำนวยการ และอีกอย่างหนึ่งอยู่ได้คางแวงสะคอ มันอยู่บนเขาจะยิงเท่าไร ๆ ก็ไม่ถูก

วันอาทิตย์วันนั้นก็ประชุมแม่ทัพ ผมบอกว่าผมคนเดียวขอจับเสือคนอื่น ๆ ไม่เกี่ยว เพราะคนอื่นเคยสู้กับมันมาแล้ว ผมเองคิดว่าคนที่ยิงไม่เข้าฟันไม่ออกอย่างแวงสะคอ มันต้องยิงถึงตัวหรือตอยและมัดเอาให้ได้ ผมบอกว่าไม่กี่วันหรอกอาจจะจะเป็นวันพุธก็ได้ แต่

วันนี้ผมขอลับสงขลาก่อน เพราะเมียกำลังคลอด ขอบไปเยี่ยมสักคืน เมียผมไปถึงบ้านพักสงขลา ก็พบคุณแม่มาจากนครฯ เลยได้โอกาส ขอพรท่านคือให้คุณแม่เอาคืนลับหัวผมทีหนึ่ง แล้วผมเดินทางกลับมาที่บ้านบูโด

ที่บ้านบูโดวันนั้น ชาวบ้านคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมาบอกว่า นาย ๆ พวกเวสเดอลงมาแล้ว ผมถามว่ามันมากี่คนละ เขาตอบว่ามาทั้งโขง เพื่อต้องการมาชนเสียบยั้งที่ตีนเขา ที่กลางสวนและที่ริมบ้าน ที่นี้ผู้บังคับการคือหลวงการุณฯ ถามผมว่าจะเอาอย่างไรละ ท่านขุนฯ ผมว่าไม่เอาหรอกครับ มีหนึ่งหม่อมสะอ้าน ซึ่งเคยถูกเวสเดอไลยิงไปจมอยู่ในหนองสาฎ โคนปลิงดูดเลือดจนหม่อมเจ็บใจ อีกคนหนึ่งคือสุวรรณฉน สงขลา นี่ก็พวกหม่อมสะอ้าน ถัดมาคือลูกศิษย์ผมชื่อ ลพ นวลปาน และเงินเพชรทองขาว

คืนวันพุธเราอยู่ทางทิศใต้ถูกทางผีหลวงและหลวงเหล็ก ฉะนั้นเราต้องไปอยู่ตอนต้นผีหลวงและหลวงเหล็กคือทางทิศเหนือ ซึ่งอยู่ห่างจากกองเสียบยั้ง มีต้นไม้รำไร ๆ กลางคืนก็แอบได้ พวกเราถือปืนทำเตรียมยิง แรก ๆ ก็เมื่อย ๆ หนัก ๆ เขาก็นิ่ง และหนัก ๆ เข้าหลับกันมั้ง เขกหัวกันมั้ง จนตี 4 ครึ่งนกป่าสัตว์ป่าก็ตื่นร้องส่งเสียงอยู่ทั่วไป แต่ว่าผิดสังเกตคือมันร้องเป็นแถว จากตะวันออกมาหาเรา เหมือนกับมันเห็นอะไรผ่านมา

พวกเราก็ปลุกกันลุกขึ้นยืนในท่าเตรียมยิง ขณะนั้นทุกคนได้ยินเสียงกิ่งไม้หัก โกล่เข้ามา ๆ แต่ยังไม่เห็นตัว และได้ยินเสียงพูดพึมพำแต่ไม่เห็นตัว ก็สงสัยว่าเป็นพวกผู้ร้ายหรือพวกเรามาแล้วหม่อมสะอ้านพูดภาษามลายูว่า อีตูสะปอ อีนีสะเตอรู มันตอบ

ด้วยกูดเด แต่ก่อนนั้นเราสัญญากันว่า ถ้าเกิดยิงกันให้ผมยิงก่อนแล้วให้คนอื่นยิงตาม แล้วต่อไปหยุดยิงทันที จากนั้นผมจะวิ่งไปถึงตัวมัน

เมื่อผมได้ยินเสียงคำตอบเช่นนั้นผมก็ส่งไป 2 นัด นายลพยิงซ้อนไปเป็นนัดที่ 3 แล้วผมวิ่งไปถึงตัวมัน พวกเราที่เหลือไม่ได้วิ่งตามไปหรอกครับแต่ตีที่ไม่ยิงอีก ตอนนั้นไม่ทราบว่าเป็นใครมาอยู่ตรงหน้าผม ห่างกันเพียง 2 สอก ผมกระซกปืนพกยิงตรงแสกหน้า มันควรจะล้มและควรจะตาย แต่มันเฉยผมยิงจนหมดกระสุน แต่ในที่สุดมันล้ม แล้วพรรคพวกหนีขึ้นเขา เพราะตอนนั้นอยู่ริมเขาครับ พวกเราทั้งหมดถึงได้เข้าไป ผมให้ลพและเงินเผ้าศพไว้ นอกนั้นตามมันไป ผมวิ่งตามหลังได้ทันพอดีแล้วแหละครับก็เกิดยิงในที่เกิดเหตุตะกี้ ผมเรียกหม่อมสะอ้านและสุวรรณกลับมาลงไปอีก เพราะพวกนั้นคงเลี้ยวไปแย่งศพ ขณะที่ผมวิ่งนำหน้ามานั้นไปสะดุดอะไรก็ไม่รู้ ผมล้มลงปืนหลุด ส่วนหม่อมสะอ้านล้มทับผม ผมกลัวจะหาปืนได้ไม่ทันได้บรรจุกระสุนปรากฏว่าหม่อมสะอ้านยิงอ้ายโน่น... มันห่างจากที่เกิดเหตุสักแปดวา

ตำรวจ 2 คนข้างล่างคือเงินกับสุวรรณวิ่งเลี้ยวต้นไม้แล้วยิงตุม ๆ หม่อมสะอ้านยิงสะกดอีก แต่ไม่เป็นผลถูกปืนหมดทุกคน หม่อมสะอ้านถึงกับกระโดดครับ เพราะแกยิงโจรตายแล้ว แต่มันยังเดินยังยืนได้ พอหม่อมสะอ้านโดดผมเข้าไปยิงด้วยปืนยาว, กระสุนก็ไม่ออก ยิงด้วยปืนสั้น, กระสุนก็ไม่ออก ผมเลยใช้หมัดต่อยทั้ง ๆ ที่กระซกสนับมือไม่ทันการ พวกเราทุกคนเข้าชกวงในกัน ไม่รู้หมัดใครต่อหมัดใคร เพราะมันยังไม่สว่างตีนี้ครับ

ผลที่สุดก็จะจับมันได้เกือบ

30 นาที เราใส่กุญแจมือมันทันที มันบอกว่าอย่าฆ่าผม ผมถามว่ามึงคือใคร มันตอบว่าผมเวสเดอ นายอย่าฆ่าผม ผมจะเรียกลูกน้อง ๆ ออกมาทั้งหมด

ผมบอกว่าไม่ฆ่าหรอก แล้วอ้ายที่ตายตรงโน้นใครกันละ มันบอกว่ามันเอง ผมเลยเอาเวสเดอทำไม่ยิงได้ยิงกับตำรวจละ มันตอบว่าไม่ได้ยิงเลย อ้ายชะลูกศิษย์ผมเป็นผู้ยิง แล้วเมื่อก็ใครไล่อิงตำรวจ 2 คนนี้ เวสเดอตอบว่าผมไม่ได้ยิง ถ้าผมยิงตำรวจ 2 คนต้องตาย นายลงมาไม่ทันหรอก เมื่อนายสั่งให้ตรวจเผ้าศพ ผมก็ยังไม่ยอมอยู่ดูตำรวจ 2 คนไม่ได้ทำอะไร เพียงแต่ยืนสูบบุหรี่ พอเขาผลอผมก็ลุกขึ้นคว้าปืน มาเวียนต้นไม้ใหญ่นี้ ผมไม่ได้ยิงเขา ผมยิงขึ้นฟ้า ถ้านายลงมาไม่ทัน ผมคงไปไกลแล้ว

พอฟ้าสว่าง พวกเรา 3-4 คนพยายามแกะเครื่องรางของเวสเดอ มันผูกกับลวดแข็ง และไม่ออก พวกเราที่กองอำนวยการมาทั้งหมด ขณะที่พวกเราแกะเครื่องราง เวสเดอออก ปรากฏเลยกระซกลวดจนขาด แล้วขว้างเข้าป่า ผมเก็บมาได้จึงถามว่านี่อะไร มันบอกว่าบาบี่ของหนูป่า ไอ้ตอนที่ผมล้มทับลงไปไปทันอากาศที่มันเหน็บอยู่ผมนึกว่าเป็นปืนเลยแย่งโยนไปเลย ผมไปคืนมาได้ ปรากฏฝักกริชแตกหมดได้แต่หัวกริช และที่นำทิ้ง ตอนที่ผมยิงมันเข้าปาก 9 เม็ด มันก็อมกระสุนไว้ปากไม่แตก ฟันไม่หัก ส่วนที่ถูกหน้าผากก็เหมือนถูกเล็บขีด ส่วนที่ยิงตามตัวไม่ถูกเลย เสื้อผ้าที่เวสเดอสวมก็ไม่ขาดแม้แต่น้อย มันเก่งจริงครับ

หมายเหตุ เกี่ยวกับขุนพันธรักษ์ราชเดชมือปราบเสือร้ายต่าง ๆ นั้นยังมีรายละเอียดอีกมาก เรานำมาเสนอตามที่หน้ากระดาษจะอำนวยนะครับ □